

SARAH MORGAN

Kuidas hoida saladust

romaan

Originaali tiitel:
Sarah Morgan
How to Keep a Secret
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tänu Collinsi sõnaraamatule loa eest kasutada sõnu seletavaid definitsioone.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Sarah Morgan
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05397521
ISBN 978-9949-82-762-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu õele (kelle ees mul pole saladusi!)

Kui oleksin saanud endale õe valida, oleksin valinud sinu.

*Ei vaikel ega tormisel päeval
pole teist sellist sõpra nagu õde;
keda lõbustada igaval teekonnal,
keda otsida ja leida, kui ta eksiteele satub,
üles tõsta, kui ta koperdab ja kukub,
keda toetada, kui ta seisab.*

CHRISTINA GEORGINA ROSSETTI

EESSÕNA

Õed

„MIDA me nüüd teeme? Me ei tohiks siin isegi olla.“ Tirisin õde seelikust, et teda aknast eemale kiskuda. *„Kui meid nähakse, satume hätta.“*

Ma ei kavatsenud seal passida, kuni see juhtub.

Õde hakkas tegema lõnksatavaid hingetõmbeid, mis alati nutuhoogudele eelnesid.

Tirisin teda veel viimast korda, siis laskusin käpukile ja sibasin tagasi sama rada, mida pidi olime tulnud, tänulik pimeduse kaitsva varju eest. Tahtsin püsti tõusta ja joosta, aga kui seda oleksime teinud, oleks meid nähtud, seega jäin käpuli ja roomasin nagu põgenik. Suvi oli pikk ja palav olnud ning maapind kuiv ja krobeline. Alles siis, kui tundsin käeselgadel jahutavaid pritsmeid, sain aru, et ma nutan. Väiksed kivid surusid end mu pihkudesse ja põlvedesse ning ma pigistasin hambad kokku, et suust piiksugi välja ei tuleks. Kakerdasin mööda kuslapuudžunglist, mille imalmagus lõhn võttis peaaegu hinge kinni. Selles, mida me nägime, polnud midagi head ning ma teadsin, et kui suureks saan ja mul on oma maja, ei istuta ma kunagi aeda kuslapuud.

Selja tagant kostis krabinat. Lootsin, et see on õde, mitte mõni teravate hammaste ja suure isuga ööelukas.

Ma ei näinud väravaot, kuid teadsin, et see on kohe ees. Värava taga oli jalgte. Teadsin, et kui sinna jõuame, varjab meid kõrge hekk. Läbi paanilise verekohina kõrvus kuulsin pekslevate merelainete müra. See kostis lähemalt kui tavaliselt, valjemini, nagu oleks tõus meiega salanõu pidanud, aidates meie põgenemise hääli summutada. Soolane tuul kuivatas mu põski ja jahutas nahka.

Lõpuks jõudsin väravani ja pugegin läbi prao, eirates oksaraagusid, mis selga torkisid. Seal, otse minu ees, oli rada. Heki najal seisid meie jalgrattad, just seal, kuhu me need jätsime. Tahtsin enda ratta haarata ning sõtkuda kiiresti ja tagasi vaatamata õhe, aga ma ei saanud ju õde maha jätta.

Ma ei oleks kunagi õde maha jätnud.

Kuulsin uuesti krabinat ja ta ilmus väravast, juuksed pöörasest põgene-
misest sassis.

Nüüd, kui olime peaaegu pääsenud, sai mu viha ärevusest võitu.

„Sinu mõte oli täna õhtul siia tulla.“ Ma peaaegu lämbusin kuhjunud
emotsioonide kätte. „Miks sa pead alati tegema seda, mida ei tohi?“

„Sest asjad, mida ei tohi teha, paistavad alati ägedamad.“ Värin õe hääles
tuletas meile mõlemale meelde, et see käik polnud üldsegi äge.

Tundsin, kuidas õe käsi pugus minu kätte, ja ma andsin talle otsemaid
andeks. Seisime niiviisi lühikese hetke, igatsedes teineteise tröösti.

Õde nihkus lähemale. „Kui oleksin saanud endale õe valida, oleksin vali-
nud sinu.“

Ka mina oleksin tema valinud, kuigi tol hetkel soovisin, et saaksin kuidagi
tema seiklusvaimu ohjeldada.

„Ma soovin, et me poleks vaadanud.“

„Mina ka.“ See ainus kord oli õe hääel summutatud. „Me ei tohi sellest
kunagi kellelegi rääkida. Mäletad, mis Meredithiga juhtus?“

Muidugi ma mäletasin. Meredithi lugu oli kõigile hoiatuseks.

„Mulle ei meeldi saladusi hoida.“

„See on ainult väike saladus. Selle hoidmisega saad sa hakkama.“

Neelasin, kurk nii kuiv, et see tegi haiget. Me mõlemad teadsime, et see oli
palju suurem saladus kui kõik teised, mida hoidsime. See polnud sama, mis
hiilida pimedas välja, et rannas uidata, varastada proua Hilli aiast lilli või
käia raksus proua Maxwelli maasikates. See oli midagi muud. Nähtu raskus
surus mind otsekui kokku. Sügaval sisimas teadsin, et peaksime sellest rää-
kima, aga kui oleksime seda teinud, oleks kõik muutunud. Olime oma lapse-
põlve sinna akna juurde jätnud ja tagasiteed selle juurde polnud.

„Ma ei räägi kellelegi. Ma kaitsen sind. Me oleme ju õed. Õed hoiavad
alati kokku. Luban sulle.“

Mõtlesin, et loomulikult polnud enamikul inimestest, kes sellise lubaduse
annaavad, niisugust õde nagu mul.

Esimene osa

1

Lauren

*Eelaimus: tunne, et midagi hakkab juhtuma,
sageli midagi ebameeldivat*

SELLES, mis juhtus, ei saanud ometi pidu süüdistada, kuigi Lauren hiljem soovis, et poleks nii uhket olengut korraldanud. Kui ta poleks süüvinud peo igasse väiksesse detaili, oleks ta märganud, et miski on valesti. Või kas ikka oleks? Et näha, kas miski on valesti, peab vaatama, kuid Lauren polnud vaadanud. Ta oli keskendunud tähtsa päeva hetkele ja elevusele.

Ja see päev algas varakult.

Ärkvel juba enne äratajat, veeretas Lauren end voodis Edile lähemale ja suudles teda. „Palju õnne sünnipäevaks!“

Kas ta peaks mainima sõna „nelikümmend“? Kuidas Ed sellesse suhtuks? Kuidas Lauren ise sellesse suhtub?

Tal endal oli niisuguse numbrini jõudmiseni veel viis aastat aega ja see tundus olevat piisavalt kaugel, niisiis polnud mõtet muretseda. Ja nelikümmend pole ju mingi vanus, ega?

Võib-olla mitte, aga kui Lauren oli tellitud sünnipäevatordi eelmisel päeval kätte saanud ja vaadanud neljakümnet küünalt, mis ootasid tordile panemist, mõtles ta küll: „Meil on suuremat torti vaja.“

Ed tukastas veel, seega jäi ka Lauren hetkeks lamama, mähituna magamistoas valitsevasse mõnusasse vaikusse. See oli olnud esimene tuba, kus ta oli siia majja kolides remonti teinud. Ta oli selle kujundanud pelgupaigaks, rahulikuks valgeks oasiks hallide ja hõbedaste

aktsentidega. Suvel ujutas toa üle päiksevalgus ja Lauren magas avatud aknaga, et linde kuulda. Nüüd, jaanuaris, kui Londonis oli ilm külmavõtu, olid aknad kindlalt suletud. Nende maja taga modernse Notting Hilli ainulaadses ja nõutud kuusirbikujulises tänavas olid eraaiad. Möödunud nädala igal hommikul olid puud härmas. Külm õhk lõi juba välisukse avamisel näkku, nagu esitades hubasest kodust väljuvatele inimestele väljakutse.

Ameerikas Massachusettsi ranniku lähedal väiksel Martha's Vineyardi saarel üles kasvanud Lauren ei kartnud kehva ilma.

Ta lükkas teki kõrvale ja tõmbas sõrmedega läbi Edi juuste. „Mitte ühtegi halli karva. Kui see on sulle lohutuseks, siis ei näi sa päevagi üle kuuekümne.“ Mingit reaktsiooni ei järgnenud ning Lauren surus end lähemale ja suudles meest uuesti. „Ma tegin nalja. Sa paistad isegi noorem kui nelikümmend.“ Välja arvatud viimasel ajal, kindlatel aegadel päevas ning siis, kui päike paistis eredalt ja karmilt. Siis näis Ed ikka väga neljakümnene. Kas ta töötas üleliia kõvasti? Mees oli alati pikki päevi teinud, kuid viimasel ajal oli ta hiljem koju hakanud tulema ja ebatavaliselt väsinud olnud. Lauren oli vaikselt mõista andnud, et Ed võiks arsti juures käia, kuid too eiras kõiki vihjeid. Mudilast oli kergem veenda brokolit sööma kui Edi arsti juurde minema.

Laureni telefon andis teada, et kell on juba üle kuue, kuid Ed ei liigutanud end.

Lauren nügis meest õrnalt. Tema päev oli minuti täpsusega planeeritud ja see algas pihta punktipealt veerand seitse.

Ta kuulis trepil tümpsuvaid samme. „Mack on üleval. Kuidas võib üks teismeline liikuda nagu kari elevante?“

Lauren mõtles, et huvitav, kas tütar tuleb pärast ka üles nende magamistuppa, kuid siis sammud hääbusid ja ta kuulis, kuidas köögiuks paugatas.

Miks ei pistnud Mack vähemalt peadki ukse vahelt sisse, et isa sünnipäeva puhul õnnitleda?

Ärevus hakkas Laureni õnnetunnet pisendama. See ei olnudki nii ammu, kui Mack sööstis uhkena nende magamistuppa, käes enda tehtud sünnipäevakaart. Ta hüppas voodisse nende vahele ja nad pugesid kolmekesi üksteise kaissu. Isegi kui tütar teismeikka jõudis, oli läbisäämine temaga olnud lihtne.

Kõik see oli kuu aega tagasi muutunud. Üleöö sai Mackist ehtne pubekas – pahur ja tujukas – ning Lauren ei saanud aru, miks.

Jõulupühad olid olnud stressirohked. Harva aega maha võtnud Ed oli pingele halvasti reageerinud ja Lauren oli võtnud endale rahuvalvaja rolli. Seetõttu oli ta suurema osa pühadeajast seesmist rahutust tundnud.

„Kas sa arvad, et Mackil on mingi ajutine faas, või see on nüüd käes?“

Ed liigutas end. „Mis asi on käes?“

See, et Mack on nüüd elu lõpuni selline.

Lauren ei väljendanud oma mõtteid valjusti.

Täna oli Edi sünnipäev ja Laurenil oli pidu korraldada.

Mõte sellele, kui palju oli vaja teha, et kõik täiuslik välja tuleks, pani ta kibeleva.

Et oli reedene päev, pidi ta kell kümme kohtuma sõbrannade Ruthi ja Heleniga nende lemmikkohvikus, mis asus täpselt kolmekümne viie sammu kaugusel juuksurist, kus Laurenil oli aeg kinni pandud täpipealt nelikümmend viis minutit hiljem. Poole kaheteistkümneks pidi ta olema lillepoes ja pärast viieteistminutilist kõndi koju – sel moel sai linnuke kirja nii sammude arvu kui ka päikesevanni kohta – oli ülejäänud päeva osa ette nähtud peoks ettevalmistamiseks.

„Ed...“ Lauren nügis meest uuesti. „Ärka üles, kallid. Pean sulle kingituse üle andma, enne kui alla lähen. Mul on terve päev minutite kaupa planeeritud.“

Ed avas viimaks silmad. „Millal sul pole terve päev minutite kaupa planeeritud? Kui leiutan kunagi mõne päeva organiseerimise äpi, panen sellele nimeks Lauren.“

Kas see oli kriitika?

„Tähtis on härjal sarvist haarata, muidu triivib aeg mööda.“

Laurenil oli ka muid põhjusi, miks elu kontrolli all hoida, kuid nad Ediga ei rääkinud sellest kunagi. Mõnikord ta juurdles küll, et huvitav, kas mees mõtleb minevikule. Ajal oli viis asju tuhmistada, kuni need olid kauged ja ebamäärased. Samuti nagu päiksevalgus tuhmistab värve maalil. Jooned hägustuvad ja värvid kaotavad erksuse.

Aeg-ajalt eksles Laureni meel minevikuradadel, kuid enamasti õnnestus tal end käesolevas hetkes hoida.